

soudu po rozumu § 364 a) obč. zák. za skutečnou škodu žalobkyni způsobenou bez ohledu na to, zda ho stihá zavinění, čili nic. Věcí žalobkyně bylo jen, by prokázala, že je tu příčinná souvislost mezi dolováním žalovaného a vzešlou jí škodou. Důkaz ten se jí zdařil. Zavinění, a to zlý úmysl nebo hrubou nedbalost třeba prokazovati jen, uplatňuje-li se náhrada ušlého zisku (srov. rozh. čís. 4677 sb. n. s.). Dovolateli jest přisvědčiti, že zásada § 1304 obč. zák. o spoluzavinění poškození platí i v případech náhrady škod horních. Než spoluzavinění žalobkyně vyloučily právem nižší soudy. Ze zjištění nižších soudů plyne, že v roce 1923 nešlo po rozumu § 27 stavebního řádu pro Čechy z 8. ledna 1889 čís. 5 z. z. o novostavbu, nýbrž nanejvýše o přestavbu původního domu žalobkyně před propůjčením dolového pole vystavěného, ne-li jen o podstatnější jeho změnu. Nedopadá zde proto ustanovení § 106 hor. zák., jež předpokládá, že šlo o stavbu budovy, která byla zřízena bez úředního povolení po propůjčení dolového pole. Je proto lhostejno, že žalobkyně nežádala o stavební povolení k uvedené přestavbě, neboť okolnost ta by mohla míti v zápětí jen potrestání žalobkyně podle § 128 stav. řádu pro Čechy, ale nic více.

### Čís. 13327.

**V tom, že cyklista, jenž slyšel za sebou blížící se motorové vozidlo, neuhnul ze středu silnice do leva, jest spatřovati jeho spoluzavinění na úrazu ze srážky s motorovým vozidlem. Lhostejno, zda cyklista byl na blížící se motor upozorněn dáním výstražného znamení či hukotem blížícího se motoru.**

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv I 1568/32.)

Žalobce, jednaje na kole po silnici, byl zezadu zasažen motocyklem žalovaného, při čemž obě vozidla byla poškozena. Proti nároku žalobce na náhradu škody namítl žalovaný vzájemnou pohledávku na náhradu škody z poškození motocyklu. Procesní soud prvního státního soudu uznal žalobní nárok důvodem po právu; pohledávku namítanou započtením neuznal po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného.

Nejvyšší soud uznal, že zažalovaný nárok jest důvodem po právu třemi čtvrtinami a že z jedné čtvrtiny není po právu; vzájemná pohledávka žalovaného pak že jest jednou čtvrtinou po právu a třemi čtvrtinami že není po právu.

### Důvody:

Po právní stránce nelze souhlasiti s názorem nižších soudů, že žalobce na úrazu spoluzavinění nestihá. Odvolací soud se otázkou spoluzavinění žalobce na úrazu blíže nezabývá, ačkoliv podle vývodů odvolání se tak státi mělo. První soud se jí zabývá a dospívá k závěru, že žalobce, i když slyšel za sebou motor tiše pracující a přes to středem silnice dále jel a na levou stranu silnice neuhnul, se provinění nedopu-

stil, poněvadž z toho nemohl souditi na úmysl jezdce za ním, že ho chce předjetí. Zavinení žalobce prý by tu bylo tehdy, kdyby byl žalovaný dal podle platných předpisů výstražné znamení, což se nestalo. První soud však přehlíží, že nezáleží na tom, jakým způsobem byl žalobce na blížící se motor žalovaného upozorněn, stalo-li se to dáním výstražného znamení, nebo hukotem blížícího se motoru, který žalobce — jak sám doznává — slyšel a proto mu měl a musel býti výstražným znamením, aby se uhnul se středu silnice doleva, což bylo vzhledem k panující mlze tím více zapotřebí. V tom právě, že se žalobce tak nezachoval, spočívá jeho spoluzavinení na úrazu, které ovšem je menší než zavinení žalovaného, který se provinil jednak tím, že jel velkou rychlostí, že nedal včas výstražné znamení a že nevyhnul při předjíždění tak daleko do prava, aby do žalobce nevrazil. Dovolací soud stanoví, uváživ všechny okolnosti, poměr zavinení na straně žalovaného  $\frac{3}{4}$  a na straně žalobce  $\frac{1}{4}$  a v důsledku toho určuje nárok žalobcův  $\frac{3}{4}$  a vzájemnou pohledávku žalovaného  $\frac{1}{4}$  po právu (§ 1304 obč. zák.), poněvadž vzešla z téže škodné události zavinené oběma stranami v poměru právě stanoveném.

### Čís. 13328.

**Manželské žaloby cizinců, z nichž jeden se usadil trvale v tuzemsku, jest posuzovati podle zákonů země, kde manželství bylo uzavřeno, aniž by se vyžadovalo, by manželé byli příslušníky právě této země; stačí, že byli a jsou cizinci.**

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv I 2012/32.)

Žalobce, ruský běženec, uzavřel roku 1914 se žalovanou v Rusku manželství podle pravoslavného ritu. Žalobce bydlí nyní v tuzemsku, žalovaná v Rusku. Žalobě o rozluky manželství z viny žalované procesní soud první stolice vyhověl. Důvody: Žalobce uzavřel dne 29. června 1914 dle starého kalendáře se žalovanou dle pravoslavného ritu platný manželský sňatek v Kyjevě. Ježto jde o manželství v Rusku uzavřené, jest posuzovati manželský spor, o nějž jde, ve smyslu dvorského dekretu ze dne 15. července 1796 publikovaného jako příl. II. dvorského dekretu ze dne 13. října 1801 čís. 542 sb. z. s. podle nyní v Rusku platné sbírky zákonů o manželství v rodině a opatrovnictví, schválené usnesením všeruského ústředního výkonného výboru ze dne 16. listopadu 1926, uveřejněné ve sbírce zákonů 1926 čís. 82. Poněvadž pak hlava IV. uvedené sbírky zákonů pro SSSR. připouští v článku 18, by za života manželů bylo manželství zrušeno již na pouhé jednostranné přání kteréhokoliv manžela a žalobce výslovně prohlásil, že si zrušení manželského svazku se žalovanou přeje, není závady, by jeho manželství se žalovanou nebylo rozloučeno. Při tom nelze hleděti k námitkám opatrovníka žalované, neboť jeho tvrzení, že sovětské právo neuznává sňatky uzavřené dle ritu pravoslavného, vyvráceno bylo osvědčením ministerstva spravedlnosti ze dne 1. března 1932 čís. 9257/32, kterým bylo zjištěno, že podle článku 52 kodexu o osobním stavu občanském, právu manželském, rodinném a poručenském, sňatky uzavřené do 20. prosince 1917 v církevní formě se zachováním dříve platných